

Szellemkép

A képemet több vázlatom előzte meg. A számtalanszor feldolgozott több arcból álló fejet gondoltam tovább. Többen mondták, hogy a szem világának hiánya isteni, vagy túlvilágiak ábrázolásának jellegzetessége. Nézhetnénk vaknak is ezeke az lényeket. Tudattalanul lebegnek a semmiben. Többek között például Buddha ábrázolásoknál fordul elő szintén. Számos grafikusnál és festőnél láttam szintén visszaköszönni ezt az ábrázolási módot és a Sötétség krónikája című filmben.

Kisgyerekkorom óta érdekel a természetfeletti. Sokszor gondolkodtam el azon, vajon halálunk után hova kerülünk (kerülünk e valahova), sok dokumentumfilm és persze mozifilm is feldolgozta.

A spiritiszták nagy példányszámban terjesztik az olyan sci-fi irodalmat, amely ufókról, átalakulni képes szellemekről, szellemek visszatéréséről mesél. Mind-mind természetfeletti lények, melyek szerintem minden gyerek fantáziáját, érdeklődését felkeltik.

A spiritizmus egyik mai mestere G. di Simone parapszichológus, aki Párbeszéd az X-dimenzióval c. könyvében valamiféle "igen nagy fejlettségű szellem"-től nyert állítólagos közlésekre hivatkozik. A szellem-hit mai, századelejei formájában sok tekintetben érintkezik a New Age különböző irányzataival, a Krisna-hittel és a sátánizmussal is. Az irányzat felhasználja a parapszichológia területét, a tudományos fantasztikus irodalom termékeit.

A spiritiszta tan szerint az ember három részből tevődik össze: anyagból (vagyis az állatokéhoz hasonló testből), anyagtalan

lélekből s a kettő közt kapcsolatot létesítő ún. perispiritusból. Úgy vélik, ez utóbbi az ember halálakor megmarad és a léleknek éteri, légies testet biztosít. A testben élők számára ez láthatatlan, de spiritiszta megjelenésekben észlelhetővé válik. Többféle szellemet feltételeznek: felsőbbrendű, alsóbbrendű, legalsóbbrendű és egészen gonosz szellemeket, amelyek miközben emberi testbe reinkarnálódnak -folytonosan fejlődnek. Kapcsolatra léphetnek földi emberekkel, akár saját akaratukból, akár médiumok, közvetítők révén.

Tudományosan senki nem igazolta állítólagos "tapasztalásaikat". Semmiképpen sem. Felfogásuk nem is annyira "kereszténység utáni", mint ahogy ők állítják, hanem sokkal inkább kereszténység előtti, hiszen régebbi vallási tudatformák világába nyúlnak vissza, és keresztényellenes is.

A spiritizmus beszél ugyan a lélek halhatatlanságáról, sőt örök létéről, de ezt a továbbélést nem tekinti üdvösségnek, már csak azért sem, mert Isten létét sem fogadja el, aki üdvözíthetné az embert. A továbbélés

módját inkább reinkarnációs séma szerint gondolja el, hogy a lelkek időnként újra visszatérnek, majd ismét kilépnek a testből.

A spiritizmus és az okkultizmus bizonyos formáiban a szellemek nem személyes valóságok, hanem személytelen őserők, esetleg a kozmosz, a világ-egész megnyilvánulási formái. Számos természetgyógyász hivatkozik ilyenfajta kozmikus erőkre. Ez a felfogás a lelket és szellemet az anyag, esetleg az anyagi energia mintájára képzelel el. A két létsíkot pedig nem lehet összekeverni.

Ez a szellemvilág hibás képeken, legendákon is számtalanszor visszaköszön. Különböző kastélyok történeti karaktereit állítólag később is látták és így sorolható tovább. Igazából maga az alkotás azért nem ennyire filozófikus. Mikor elkezdek firkálgatni, idővel

kialakul 1 forma, egy látvány, melyet utána gondolok át, hogy vajon miért is néz ki úgy-ahogy. Talán régi emlékek, látványvilágok köszönnek ilyenkor vissza a tudatalattimból. Az arcoknál például az orr és a szemöldökcsont, ami a leginkább érdekel a járomcsont mellett. Ezeket sokszor nézem barátaim arcán, hogy torzíthatnám el, formálhatnám át alkotásaimban. Ábrázolásaim általában nem túl reálisak, szeretem kicsit „máshogy” ábrázolni a formákat, mint a valóság.

Az előállítás egyébként sima festékboltban kapható, tekercspapír, diszperzittel (falfesték) lealapozva. Vastag filctollal vittem fel az alap grafikát. Ezt graffitis festékboltban lehet vásárolni. Körülbelül másfél-két centiméteres, vízbázisú. Elég érdekes, égetett szén - hatás jött létre. Szeretném, ha az emberek megérintenék, kapcsolatba lépnének vele, ezzel a becsapós eljárással. A háttér sima temperafestékekkel lett felrakva, ehhez festőhengert és ecsetet használtam fel. Nem akartam túlvarjálni, csak fekete, fehér és vöröses színeket alkalmaztam.

Összességében egy olyan számomra új technika használatával alkottam meg munkám, melyet a jövőben is szeretnék alkalmazni. Nagyon érdekes hatásokat lehet elérni vele és szeretnék minél több megoldást kihozni ebből a nagyszerű technikából. Már két ínhüvelygyulladásom után sajnos a klasszikus linómetszési és hidegtű megoldásokról le kellett mondanom. így most minden más technikát ki akarok próbálni és kísérletezni velük.

Hajnács Mihály